

Emmanuelparochie

Uitnodiging

Op **11 oktober 2022** is het **25 jaar** geleden dat **pastoor André Monninkhof** in Utrecht door de Aartsbisschop van Utrecht, Kardinaal Dr. A.J. Simonis tot priester werd gewijd.

Wij willen daar in de Emmanuelparochie bij stil staan in een feestelijke Eucharistieviering op **zondag 16 oktober 2022 om 10.00 uur** in de **St. Brigitta-kerk te Ommen, Nering Bögelstraat 1**.

U wordt van harte uitgenodigd aanwezig te zijn in deze viering.

U kunt ook met ons meevieren via de livestream:

<https://www.kerkdienstgemist.nl/stations/1922-Brigittakerk>

Na de viering bent u welkom in het **parochiecentrum**.

Daar kunt u pastoor Monninkhof feliciteren en wordt u een kopje koffie aangeboden.

Hopende u daar te ontmoeten.

Pastoresteam en Parochiebestuur
van de Emmanuelparochie

Priester: gelijkvormig aan Christus

Nu ik dit schrijf, vieren wij vandaag, 23 september, de gedachtenis van de heilige Padre Pio. In de winkeltjes in Lourdes, waar we kort geleden met een grote groep pelgrims uit onze Emmanuelparochie op bedevaart waren, zijn veel beeldjes van hem te vinden. Volgens mij is hij in Lourdes – na Maria en Bernadette – de populairste heilige. Waarom hij zo populair is? Ik heb de indruk, dat dit te maken heeft met het feit, dat hij tijdens zijn leven zo dicht bij de mensen stond: als pater Kapucijn gekleed in een eenvoudige bruine monnikspij, geeft hij geestelijke leiding aan de gelovigen, verzoent hij de boetelingen en treedt hij de zieken en armen met voorzienigheid en zorg tegemoet. Zo dient hij Gods volk in gebed en nederigheid. Nadat hij volledig gelijkvormig is geworden met de gekruisigde Christus (hij draagt de stigmata), voltooit hij op 23 september 1968 zijn aardse pelgrimstocht.

Zelf heb ik vandaag (23 september) eerst de H. Mis gevierd. Samen met de gelovigen van de Brigitta geloofsgemeenschap hier in Ommen stonden we stil bij de vraag: wat betekent Christus voor ons, juist in deze roerige tijd, en denkend aan het leven van de heilige van vandaag, padre Pio. Heel mooi vind ik in het evangelie van deze dag de 'geloofsbelijdenis' van Petrus: "*Gij zijt de Christus, de gezalfde Gods*". Jezus is inderdaad de Christus, de gezalfde Gods. In Zijn Geest mocht ik reeds bij mijn doopsel en vormsel de zalving ontvangen; maar ook bij mijn priesterwijding op 11 oktober 1997 viel mij dit ten deel.

Sinds dat moment mag ik voorgaan in de Eucharistie. Voor mij is dit nog steeds hoogtepunt en bron. Waarom? Omdat we in de Eucharistie Jezus Zelf mogen ontmoeten. Door het gebed (consecratiewoorden) die ik in Zijn Naam mag uitspreken over de gaven van brood en wijn, worden deze tot Lichaam en Bloed van Christus. Het is dan ook in deze heilige gaven, dat Hij Zelf tot ons komt. Mooier kun je het toch niet hebben?

De viering van de Eucharistie, waarmee ik deze dag begonnen ben, geeft mij ook de kracht en het doorzettingsvermogen, om vervolgens enige 'karweitjes' aan te kunnen, die nu eenmaal moeten gebeuren. Gedurende de uren die volgen, zorg ik ervoor, dat ik mijn takenlijstje afwerk: mails en apps beantwoorden, telefoontjes beantwoorden, brieven schrijven, kaarten sturen en wat al dies meer zij. Ook boodschappen halen, koken, warm eten de afwas doen, horen tot mijn dagelijkse 'routine'.

Als mijn hoofd dan eindelijk leeg is, kan ik mij concentreren op één van de 'kerntaken', die ik mij voor deze dag heb voorgenomen. Dit is nadenken over wat het priesterschap nu voor mij de moeite waard maakt, en hierover dit artikel schrijven.

Mijn gedachten gaan al snel terug naar gisterenavond: met haar kinderen en hun partners zijn wij samen rond een parochiaan, die stervende is. Nadat ik haar de handen heb opgelegd, haar kinderen en hun partners haar een 'laatste groet' hebben gebracht (kus op het voorhoofd), en ik haar vervolgens gezalfd heb met de heilige olie, blaast zij, waar wij allen bij zijn, haar laatste levensadem uit. Een bijzondere, maar ook heftige ervaring: voor haar kinderen en hun partners, maar ook voor mijzelf. Toch zijn we dankbaar, dat haar lijden nu voorbij is, en dat zij in vrede haar leven heeft mogen teruggeven aan de goede God.

Ook denk ik terug aan een bruidspaar. Gisterenmiddag trouwden zij in de Gereformeerde Kerk; maar omdat de bruidegom rooms-katholiek is, mag ik hier namens onze kerk bij aanwezig zijn. Aan bruid en bruidegom kan ik merken, dat dit plechtige moment veel met hen doet. Sinds hun eerste kennismaking hebben zij maar liefst acht jaar naar dit grote ogenblik toegeleefd. Nu het dan eindelijk zover mag zijn, beleven zij dit hoogtepunt heel intens. Bij de handoplegging tijdens de huwelijkszegen valt me op, hoezeer de genade, die hen ten deel valt, hen in dankbaar gebed doet verzinken. Zelf word ik er stil van ...

Verder mocht ik eergisteren voorgaan in een uitvaart. Met andere familieleden, vrienden en bekenden, nemen kinderen, schoonkinderen en kleinkinderen afscheid van hun geliefde moeder, schoonmoeder en oma. Haar leven lang heeft zij hard gewerkt om haar gezin het beste te geven. Ze is geen vrouw van veel woorden. Maar de 'diepgang' van haar leven ligt 'besloten' in wie zij is en wat zij allemaal doet: voor haar kinderen, kleinkinderen en ook voor anderen. In wat dit oproept bij haar naasten, mag ik als voorganger in de uitvaart, delen. Een heel bijzondere ervaring, om zo te mogen delen in wat er omgaat in geliefde mensen, en wat dit doet met hen, die heel dicht bij haar staan.

Naast deze persoonlijke ontmoetingen zit ik ook – samen met de andere bestuursleden van onze Emmanuelparochie – aan de bestuurstafel. Als pastoor van de parochie ben ik voorzitter van het parochiebestuur. Samen praten we onder meer over het verzoek van onze Aartsbisschop, om vóór 1 november een sluitende begroting aan te leveren voor het nieuwe jaar 2023. Gezien de hoge energieprijzen en andere kostenstijgingen, zal dit nog een hele toer worden. Maar ook dit soort lastige vragen gaan we als parochiebestuur niet uit de weg. Ook in deze bestuurlijke kwesties mag ik als priester delen ...

Dit artikel rond ik af, in het vooruitzicht, dat ik volgende week naar het Vaticaan mag reizen om Nederland te vertegenwoordigen bij een pastoraal congres over geloof en sport. Een wel heel speciale

uitnodiging, die mij een paar weken geleden volkomen onverwachts bereikte. Maar ik ben er wel blij mee. In mijn vrije tijd (jeugdvoetbalscheidsrechter) ben ik sportman in hart en nieren. Met onze paus Franciscus deel ik de opvatting, dat sport mensen kan samenbrengen en ons ook kan bemoedigen om het beste van onszelf te blijven geven.

Dit brengt me weer terug bij de 'heilige van de dag', Padre Pio. Zijn leven maakt mij duidelijk, dat ik als priester mag delen in vreugde en verdriet, lijden en sterven van mensen die aan mijn pastorale zorg zijn toevertrouwd. Hiertoe mag ik mijn leven geven, en hierdoor mag ik groeien in gelijkvormigheid aan Christus. Uiteraard ben ik ook maar een mens, met mijn fouten en tekortkomingen. Toch hoop en bid ik, dat – zoals op de kelk staat, die ik bij mijn priesterwijding van mijn oma kreeg – *God met ons* zal blijven en mij zal blijven vergezellen op mijn verdere weg als priester en als mens. Padre Pio – zijn beeltenis prijkt levensgroot in onze Sint Vituskerk in Dedemsvaart – mag hierbij een oogje in het zeil houden!

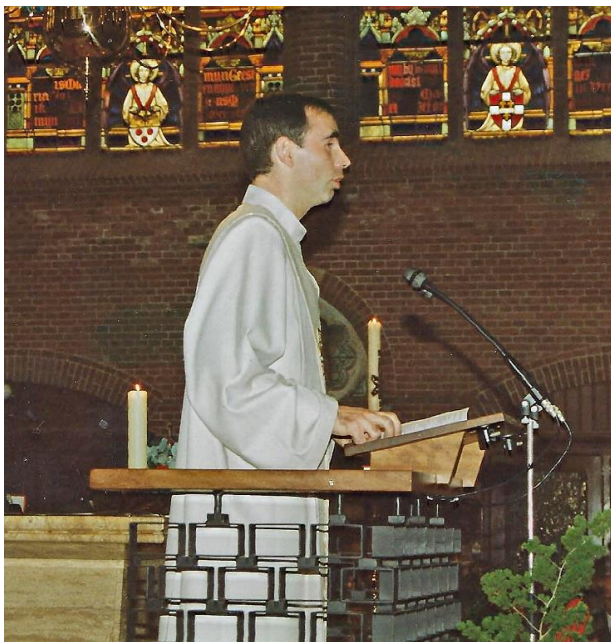
Pastoor André Monninkhof

Op 25 september jl. heeft pastoor Monninkhof de H. Mis gevierd in de H. Johannes de Doper-kerk in Breukelen, zijn eerste parochie. In het septembernummer van het parochieblad van Breukelen verscheen onderstaand artikel van de hand van onze pastoor.

Vonken onder de as

Dit artikel schrijf ik aan de boorden van de Vecht, echter nu vanuit Ommen. Reden van dit artikel is mijn 25-jarig priesterfeest, dat aanstaande is, en mijn wens om ook bij U in de H. Johannes de Doperkerk in Breukelen, waar mijn pastorale loopbaan ooit begon, een viering te komen verzorgen.

De titel van dit artikel "Vonken onder de as" is ontleend aan de preek, die pastoor-deken Theo de Wit hield bij mijn presentatie als pastoraal werker in uw midden op 3 september 1994. In de

geest van mijn doctoraal scriptie theologie, getiteld: "*Dat het vuurtje branden blijft*", had ik gekozen voor een viering met teksten en liederen rondom vuur. Echter: alle begin is moeilijk. Dit gold ook voor mij. Want tijdens de viering lukte het me niet om een omvangrijke kaars, voor mij bestemd, aan te steken aan een andere dikke kaars. Niet zo handig. Maar dat hoort een beetje bij mij: de aanloop is soms lastig, maar alles komt goed. Naar mijn gevoel is dit ook het geval geweest in de vijf jaar, dat ik bij U in Uw geloofsgemeenschap mocht zijn: het was een tijd van vallen en opstaan, een leerzame periode ook, waarin ik een hoop ervaringen rijker mocht worden. Het heeft wel eens geschaafd en geschuurd. Maar toch lag voor mij op 11 oktober 1997 de rode loper uit, toen ik – na mijn priesterwijding in Utrecht – na een boottocht over de Vecht bij U voet aan wal mocht zetten. Voor mij is het hele gebeuren rondom mijn priesterwijding en de

Eerste Mis, die volgde, een geweldige belevenis geweest. Wat U toen voor mij heeft gedaan, zal ik nooit vergeten! Met de loopplank, die U op dat cruciale moment, voor mij heeft uitgelegd, heeft U letterlijk en figuurlijk een brug geslagen naar mijn pastorale toekomst; naar de weg, die ik de afgelopen 25 jaar mocht gaan.

Na mijn 'wittebroodsjaren' bij U in Breukelen, ben ik achtereenvolgens benoemd in Ulft en omgeving (in de Achterhoek), Enschede en wijde omgeving, en nu (sinds september 2018) in de Emmanuel-parochie in Ommen en omgeving (Noord Oost Salland). Aan de parochies in Ulft en omgeving bewaar ik heel fijne herinneringen. Met name van de contacten met de plaatselijke schutterijen en fanfares heb ik zeer genoten. Een kantelpunt was de darmkanker, waarmee ik in 2005 geconfronteerd werd. Gelukkig was ik er op tijd bij. Ook toen heb ik veel geluk gehad. Ik mocht herstellen en het gaat nog steeds goed met me. De jaren vanaf medio 2010 in Enschede en omgeving, waren intens. Wat ik fijn vond was, dat ik in mijn geboortestreek mocht werken. Op een steenworp afstand

was ik immers opgegroeid. Het pastoraat onder de studenten en medewerkers van de Universiteit Twente lag me ook wel: de internationale Mis in de Jacobuskerk in Enschede is één van de vruchten van mijn pastorale werk. Dankbaar ben ik ook, dat ik in die tijd dicht bij mijn familie mocht zijn. In 2012 overleed mijn vader. Ik was dichtbij, en kon vaak naar hem toerijden. Wat ik lastiger vond waren de kerksluitingen, die in die periode in de stad Enschede moesten plaatsvinden. Zeven kerken was voor die stad een te grote jas geworden. Maar toch: zoveel lieve mensen zijn in die kerken gedoopt, zijn er getrouwd, hebben er dierbaren uitgeleide gedaan ...Het deed me werkelijk zeer, dat ik bij de laatste vieringen in te sluiten kerken vijf keer de Godslamp heb moeten uitblazen!

Na een aantal intense jaren in de stad, mocht ik in september 2018 weer terug naar het platteland. Voor mijn benoeming als pastoor van de Emmanuelparochie in Noord Oost Salland ben ik onze Aartsbisschop nog altijd zeer erkentelijk. Hier, in Ommen, aan de boorden van de 'andere' (Overijsselse) Vecht, is voor mij 'het vuurtje weer gaan branden'. 'Gemuudelijkheid' en 'noaberschap' – voor mij twee kernwoorden in mijn leven – heb ik weer terug. Evenals bij U in Breukelen – en trouwens ook in Ulft en in Enschede – mag ik hier samenwerken met fijne collega's en vrijwilligers, op wie ik kan bouwen. Dat vind ik heel belangrijk. Want zeker in deze spannende tijden zullen we het toch samen moeten doen; we hebben elkaar hard nodig.

Als God het wil, zou ik graag op zondagmorgen 25 september a.s. nog één keer in uw H. Johannes de Doperkerk samen met U de Eucharistie vieren. En naderhand samen met U genieten van een kopje koffie met iets lekkers erbij. Het gaat me niet om een groots gebeuren. Helemaal niet. Dat vind ik ook niet passen bij de huidige omstandigheden. Maar wel zou ik U graag willen ontmoeten, horen hoe het met U gaat, en U willen bedanken voor de ruimte, die U mij toen hebt gegeven om als pastor te beginnen en te leren.

Dat de as, waarmee pastoor-deken Theo de Wit mijn pastorale carrière in gang zette, vruchtbare grond mag blijven opleveren; dat er van onder deze as nog een hoop vonken tevoorschijn mogen komen; en dat het vuurtje brandend mag blijven. Dat wens ik U en mij graag toe!

Gods zegen en alle goeds voor U en voor allen die U lief en dierbaar zijn. Graag tot gauw!

Pastoor André Monninkhof, Ommen

Interview met pastoor Monninkhof op radio VechtdalFM

Pastoor André Monninkhof 25 jaar priester. Dat gaat niet onopgemerkt voorbij!

Onze pastoor is het middelpunt op onze lokale radio VechtdalFM. Hij spreekt over zijn priesterschap, over vroeger, zijn roeping, de wijding, Maria, de sacramenten en vertelt nog meer...

Wilt u hem ook beter leren kennen?

De 1e aflevering is **zondag 9 oktober van 17.00 – 18.00** bij het programma Venite et Audite op VechtdalFM te horen.

En een week later **op 16 oktober zijn de eerste 20 minuten** voor het laatste deel van het interview: Dan beantwoordt onze pastoor vragen over; Oecumene, Diaconie, een bijzondere Heilige, Kerkgeschiedenis en infiltratie in de kerk.

Vechtdal FM is **te beluisteren**:

-Online via vechtdalfm.nl

-Veel tv's hebben ook de lokale radiozenders erop staan; geen beeld, wel geluid.

-105.9 en 106.3 FM

Terugluisteren kan vanaf de maandagmiddag ná de desbetreffende uitzending.

Via mixcloud.com/VechtdalFM/playlists/venite-et-audite

Of via intypen op google: Venite et audite Vechtdal fm

Venite et Audite betekent: Kom en Luister!

Van harte welkom,

Karin Dros

Uitnodiging

*Per 1 oktober 2022 is **pastor Ria Doornbusch**
door kardinaal Eijk benoemd
tot pastoraal werkster van de Emmanuelparochie.*

*Op **vrijdag 28 oktober 2022 om 19.00 uur**
wordt zij tijdens een feestelijke viering in de
Onze Lieve Vrouw van Fatima-kerk,
Geert Migchelsweg 4 te De Belte,
gepresenteerd door vicaris R.G.W. Cornelissen.*

*Na afloop van de viering is er in het parochiecentrum
gelegenheid voor ontmoeting en kennismaking
met pastor Ria Doornbusch.*

Wij nodigen u van harte uit hierbij aanwezig te zijn.

Het bestuur en pastoresteam van de Emmanuelparochie

Laat ik mij voorstellen

Mijn naam is **Ria Doornbusch** en ik mag sinds 2007 pastoraal werkster zijn in ons bisdom Utrecht. Ik ben opgegroeid in Dedemsvaart en tot mijn 39^e jaar altijd actief geweest in de geloofsgemeenschap St. Vitus in Dedemsvaart.

Mijn hart wordt warm onder anderen als ik bij de Diaconie betrokken raak. Hoe kan het ook anders als je voorouders gewoond hebben in het 'armenhuis' van de katholieke kerk, mijn ouders het ook niet breed hebben gehad en zelf ook tot mijn 39^e in de bijstand heb geleefd met een halve baan als activiteitenbegeleidster in zorgcentrum Avondlicht, nu Baalderborg in Dedemsvaart.

Mijn zevenjarige theologieopleiding heb ik in deeltijd gevolgd in Hengelo bij de Fontysopleiding. Na mijn opleiding mocht ik in 2007 mijn eerste benoeming ontvangen voor de parochie Viergaarden in Duiven, Westervoort, Loo en Groesen. In de jaren die volgden werd er samengewerkt met de buurtparochie en zijn we samengevoegd. Uiteindelijk ben ik daar na negen jaar geëindigd met dertien geloofsgemeenschappen.

Toen mijn moeder meer mantelzorg nodig had, heb ik zes jaar geleden gevraagd om een nieuwe benoeming. Mijn tweede benoeming heb ik in Twente aanvaard bij de Parochies HH. Jacobus en Johannes, de Heilige Geest en De Goede Herder, ook dertien geloofsgemeenschappen.

En nu is de tijd en de mogelijkheid om richting het Vechtdal en Salland te gaan werken, waar ik ontzettend blij mee ben. Zoals u leest is mij de parochie Emmanuel niet onbekend, dit kan soms lastig zijn, maar het heeft ook zijn voordelen.

Als pastor wil ik graag nabij zijn via verschillende mogelijkheden. Een gesprek, ontmoeting op straat, of via sociale media, (facebook, twitter, Instagram). En daarbij op het spoor komen van de Eeuwige. En wat de invulling van mijn vrije tijd betreft, dat wordt gevuld met foto's maken, tuinieren, wandelen, tafeltennis, en Lourdes.

Ik zie er naar uit om u te ontmoeten en samen te werken met de vele vrijwilligers, en met mijn collega's in het pastoraat; dat alles in mijn nieuwe werkomgeving de Emmanuelparochie.

We zien elkaar!
Ria Doornbusch, pastor

Nieuws uit onze geloofsgemeenschappen

Sint Brigitta te Ommen

Gerard Mensink 25 jaar lid van Intermezzo

De eerste repetitie na de zomer was een feestelijke repetitie, het was namelijk alweer **25 jaar geleden dat Gerard Mensink lid is geworden van Intermezzo**. Eigenlijk had hij ook wel al vijf jaar eerder willen zingen bij Intermezzo, maar destijds repeteerden we op woensdag en dat paste niet in het muzikale leven van Gerard. Maar zodra we op de donderdag gingen repeteren was Gerard van de partij bij de tenoren en zong hij het hoogste lied. **Gepassioneerd en getalenteerd tenor**, we zijn heel blij met je! Naast 25 jaar lid zijn van ons koor Intermezzo, is Gerard ook al **sinds 2013 onze penningmeester**, zowel in kroeg als kerk, zowel binnen als buiten Lourdes :-). Er gaat geen uitgave onopgemerkt langs hem.

Namens alle koorleden, **feliciteren wij Gerard met dit mooie jubileum. En willen we je bedanken voor alle zang, alle gezelligheid, betrokkenheid, vriendschap en je inzet.** En we hopen op nog zeker 25 jaar erbij. Met groot plezier heeft Wilma, in het bijzijn van Wemmy en Anouk, jouw **verdiende medaille** opgespeld. En een **groot applaus** was voor jou natuurlijk op zijn plaats. Nogmaals, dank voor alles.

*Groet namens alle koorleden,
Bestuur Intermezzo*

Onze Lieve Vrouw Tenhemelopneming te Heino

Aandachtshoekje

Het nieuwe schooljaar is weer begonnen en dus zijn ook de aandachtshoekjes in de kerk en op school aangepast. Afgelopen donderdagochtend is het schooljaar officieel van start gegaan met een bijeenkomst in de kerk. Alle kinderen, leerkrachten en ook wat ouders, opa's en oma's waren naar de kerk gekomen. De **openingsviering** werd voorgegaan door pastor Marga Klein Overmeen, samen met juf José. De muzikale begeleiding werd verzorgd door Kees, de pianist van Reflection. Het thema van de ochtend was: "**Span je in, span een draad.**"

We zijn samen 'school' en zo zijn we verbonden met elkaar, als schakels van een ketting. Die verbondenheid komt niet vanzelf: we moeten ons af en toe inspannen om verbonden te blijven met elkaar. Zo heeft God ook een verbond met alle mensen, ook Hij knipt de draad niet door. Hij wil blijven zorgen voor alle mensen. Maar wij, mensen, moeten zorgen dat die draad naar boven ook stevig blijft. Wij spannen een draad...

De kinderen hoorden het verhaal over een spin en haar web en het verhaal over Noach en de regenboog. Het geheel werd afgewisseld met een aantal liedjes. Ook werden er mooie wensen uitgesproken, **de schoolkaars werd ontstoken en ook kreeg elke klas zijn eigen klassenkaars.** Na de viering liep iedereen gezamenlijk terug naar school. Een mooie start van het schooljaar!

Het aandachtshoekje is dit keer aangepast aan het thema van de viering. Kom maar eens kijken, op school of in de kerk. Dan zie je de mooie regenboog (de belofte van God om er altijd voor ons te zijn) het spinnenweb van de spin en wie weet kun je de spin ook nog wel vinden.

Aandachtshoekje in de kerk

Aandachtshoekje op school, met aan de pilaar de kettingen die elke groep heeft gemaakt.

De **tekst** die bij beide aandachtshoekjes staat luidt:

Wij geven kleuren van vriendschap,
Kleuren van vreugde, kleuren van geloof,
Kleuren vol pit!

- Rood** is voor al onze talenten
- Oranje** is voor alles wat we gaan leren
- Geel** is voor de aanmoedigen die we elkaar gaan geven
- Groen** is voor de aandacht voor elkaar
- Blauw** is voor het plezier dat we samen hebben
- Paars** is voor de fouten die we mogen maken

Wij gaan voor een jaar vol kleuren!

Heilig Hart van Jezus te Lemelerveld

Vredesdienst Raad van Kerken Lemelerveld

Generatie Vrede, zijn wij dat? Of kunnen we dat misschien worden? Dat was het thema van de oecumenische dienst van de Raad van Kerken. Met symboliek; **stenen**, werd duidelijk dat fouten en lasten uit het verleden zwaar kunnen wegen. Geef je die door aan de volgende generatie of kun je ze weggelaten? Een **toneelstukje over hardnekkige hoofdwijs** vertelde dat je vicieuze cirkels juist moet doorbreken om tot verbetering te komen. De kinderen leerden ons, dat je **die hinderlijke stenen ook kunt gebruiken voor iets moois!** Kunst Na Arbeid omlijstte deze viering met prachtige melodieën.

Voorgangers **Marga klein Overmeen, Leon Eigenhuis en Georg Naber** betreurden het, net als alle bezoekers, dat er voor het eerst binnen gekerkt moest worden, in plaats van op de Lemelerberg, maar iedereen weet: deze regen is heel hard nodig!

Vincentiusdag Lemelerveld

Na twee corona jaren was er op **zondag 25 september** weer een Vincentiusdag in het parochiecentrum. We konden **45 genodigden** verwelkomen. Om 10.00 uur zijn we in de kerk begonnen met een woord- en communieviering. 's Middags was er een optreden van professioneel zangeres **Annet Nikamp**, uit Nijverdal. Een ieder kon een verzoeknummer inleveren uit haar repertoire. Het was **een gezellige dag** die om ongeveer 15.30 uur werd afgesloten.

Catechese

Inzicht & Uitzicht: Activiteitenprogramma Emmanuelparochie

Door onvoorziene omstandigheden heeft de uitgifte van het programmaboekje **vertraging** opgelopen. Het is op dit moment nog niet duidelijk wanneer het boekje zal worden verspreid.

Diaconie

Ariëns Prijs voor Diaconie 2022

De Ariëns Prijs voor Diaconie wordt in 2022 voor **de zevende keer uitgereikt**. Het Aartsbisdom Utrecht en de Stichting Het Ariëns-Comité vragen uw medewerking om de Ariëns Prijs 2022 opnieuw tot een diaconaal feest te maken.

De uitreiking vindt plaats op zaterdag 22 oktober 2022 in het Titus Brandsma Huis te Deventer (Colmschate). Naast de Ariëns Prijs voor Diaconie wordt dan ook de **PublieksPrijs uitgereikt**: **daarvoor kan tot 15 oktober worden gestemd via www.aartsbisdom.nl/stembus**.

Voor de winnaars is er een geldbedrag en een kunstwerk. Ieder genomineerd initiatief ontvangt een aandenken. "Tegelijk zijn alle voorgedragen initiatieven winnaars, want diaconie en caritas komen zo in het volle licht te staan," aldus de organisatie.

Vanuit onze parochie zijn de volgende initiatieven genomineerd:

10 Fietserieje Dalfsen

Het begon in Dalfsen met een werkplaats, waar minima en statushouders leerden hoe hun fiets te onderhouden. Het is inmiddels uitgegroeid tot het kunnen kopen van een fiets, kinderzitjes en fietstassen voor een schappelijk bedrag. Fietsen worden

aan de Fietserieje gegeven, gerepareerd tot een veilig vervoermiddel en verkocht. Behalve aan Oekraïners. Die krijgen een fiets, omdat onbekend is hoe zij er financieel voorstaan. Als een gekregen fiets te slecht is om op te knappen, worden er onderdelen afgehaald en gebruikt om andere fietsen op te knappen. Zes professionele jongens en een stagiaire werken per toerbeurt aan de fietsen.

Video: www.youtube.com/watch?v=veBNO_NnNO8

15 Ommen geeft warmte

'Ommen geeft warmte' is een diaconaal project van alle kerken in Ommen, dat inspeelt op de actuele nood van gestegen energieprijzen. Het kabinet heeft in 2022 elk huishouden een korting gegeven via belastingreductie. Ommen heeft een herverdelingsactie gestart. De redenering is dat huishoudens in goeden doen die korting niet nodig hebben en huishoudens met lage inkomens juist wel. De werkgroep heeft een fonds geopend waar mensen op kunnen geven. Een andere werkgroep heeft met hulp van de burgerlijke gemeente adressen verzameld. De opbrengst van 40.000 euro is verdubbeld door de gemeente. Mensen met lage inkomens krijgen bonnen uitgedeeld ter waarde van 400 euro, die ze in de plaatselijke winkels kunnen besteden.

Website: <https://emmanuelparochie.nl/ommen/2022/04/07/afsluiting-interkerkelijke-actie-ommen-geeft-warmte>

Uitreiking Ariëns Prijs voor Diaconie 2022

'Er gebeurt meer dan je doet'
Uitnodiging 22 oktober 2022
Titus Brandsma Huis Deventer-Colmschate

U bent van harte welkom!

**Vanaf 10.00 uur staan koffie en thee klaar.
De dag eindigt rond 15.00 uur.**
Zie www.aartsbisdom.nl/AriensPrijs2022
voor het programma.

Praktische informatie

- In verband met de lunch **graag uiterlijk 17 oktober** aanmelden bij: ariensprijs2022@aartsbisdom.nl.
- Adres: Titus Brandsmaplein 2, 7423 EM Deventer. Het Titus Brandsma Huis ligt direct naast station Deventer-Colmschate. Met de auto: navigeer op 'Doomenburg 384, Deventer', u wordt dan tot aan het gebouw geleid. In de buurt is gelegenheid tot gratis parkeren.

Lourdes 7 t/m 12 september 2022

Op basis van de woorden uitgesproken door mijn werkgever (die vroeger Lourdes bezocht) dacht ik dat het in Lourdes alleen om de commercie draaide. Ik wist niet wat me daar overkwam. Nu weet ik al dat ik deze uitspraak niet kan bevestigen. Op het terrein van het Heiligdom overviel me de enorme harmonie die daar heerst. Voor mij (persoon die de eerste keer naar Lourdes ging) was het bijzonder, prachtig om een aantal dagen samen te zijn met mensen die ik niet ken, maar met wie ik al gauw contact kreeg. In onze groep waren deelnemers die al vaker in Lourdes geweest zijn, misschien 4de of 5de keer, maar ook mensen die Lourdes de eerste keer bezochten. Het pastoraal thema voor dit jaar zijn de woorden: **“Ga aan de priesters zeggen ...”** De andere delen van deze bekende zin, uitgesproken door Maria aan Bernadette Soubirous, worden bewaard voor bedevaartseizoenen 2023 en 2024.

Tijdens de bedevaart hebben sommigen van ons verschillende rollen gehad, de een was een gewone pelgrim, de ander een vaandeldrager (tijdens de sacramentsprocessie mocht ik zelf een vaandel dragen; echt een bijzondere ervaring om zoveel knielende mensen te zien voor het Allerheiligste Sacrament). Onze groep heeft deelgenomen aan verschillende vieringen, onder anderen: welkomsviering, de handoplegging, de lichtprocessie (die greep me echt aan, al die mensen met kaarsen in hun hand, veel zieken in de rolstoelen en vrijwilligers die voor hen zorgden), de sacramentsprocessie, de internationale mis, de mis aan de Grot (wonderbare ervaring toen ik me besepte dat ik op dezelfde plek sta waar Bernadette in 1858 stond toen Maria aan haar verscheen), verder de viering van Barmhartigheid, de kruisweg en de afscheidsmis.

Rondom het thema: **“Ga aan de priesters zeggen ...”** hebben we ons verzameld in het hotel “Padoue” waar Mgr. Woorts een prachtige avond georganiseerd had, waar veel ruimte was om persoonlijke ervaringen of je levensverhaal met anderen te delen. Mgr. Woorts heeft een sfeer gecreëerd om harten van mensen open te stellen. Het raakte velen van ons diep. Sommigen vertelden heel gemakkelijk hun verhaal, wat hen raakt en bezighoudt. Soms verhalen van eenzaamheid en wanhoop, die dankzij een sterk geloof en het toevertrouwen aan God, veranderd zijn in vreugde en blijheid. Er was ruimte voor tranen, gelach en eerlijkheid.

Niemand is zonder eigen intenties naar Lourdes gekomen, sommige van die intenties werden voorgelezen tijdens de vieringen, de rest hebben we toevertrouwd aan Onze Lieve Vrouw van Lourdes.

Het koor **“Intermezzo”** uit Ommen zorgde voor geweldige muziek. Dat gaf aan onze pelgrimstocht een meer plechtiger en ontroerend karakter. De pelgrims stelden de optredens van ons koor zeer op prijs en we hopen stiekem dat het koor over een tijdje weer met ons mee wil gaan om in Lourdes gezamenlijk te zingen omdat er een oud gezegde luidt: “zingen is twee keer bidden”.

Ik denk dat ik het niet verkeerd heb als ik zeg dat we (we = bedevaartdeelnemers, gewone mensen uit verschillende kerken van onze Emmanuelparochie en andere Nederlandse parochies) met elkaar zeker een sterke band opgebouwd hebben en met elkaar verbonden raakten. We hebben met elkaar gelachen, gepraat waardoor we elkaar beter leerden kennen, gegeten, samen gezongen en deelgenomen aan verschillende excursies (wandeling aan de Grot of de Pyreneeën bezoeken). Veel verschillende emoties zijn erbij gekomen.

Als deelnemers werden we gevraagd om onze ervaringen met anderen te delen zodat er meer mensen geraakt kunnen worden met het Lourdes wonderverhaal. Geweldig samen in Lourdes te kunnen zijn....., omdat daar maakt het niet uit wie je in je dagelijkse leven bent en

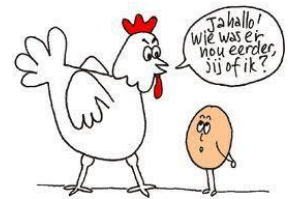
wat voor werk je doet of hoeveel geld je verdient. De muziek was prachtig, de gebeden waren inspirerend en de toespraken en getuigenissen hebben ons diep getroffen, ons opgebouwd en ons geloof gesterkt.

Het grote wonder van Lourdes is dat je er snel tot een diep gesprek met een ander komt. Daar ervaar je enorme saamhorigheid. Zelfs niet gelovigen zijn daar van onder de indruk. Daar is een gevoel van vrede overal te voelen. Lourdes als een dorpel van eeuwig leven dat op ons bij de hemelse Vader wacht.

Karolina Nowak

BOERDERIJVIERING

Op **zondag 30 oktober** houden we een bijzondere kerkviering in het teken van het platteland en de kerk. Dit jaar zijn we te gast op het bedrijf van de **familie Van den Berg, Migaweg 2, Lemelerveld**. Dit jaar heeft de boerderijviering als **thema 'wat eddie?'** (wat eet jij?) Met als ondertitel 'welke boodschappen neem jij mee?' Vanaf het begin van de schepping heeft God de opdracht gegeven om de aarde en wat erop leeft te beheren. **Zorgen voor alles wat er groeit, leeft en bloeit.** In deze rumoerige en onzekere tijden wordt de agrarische sector hard beoordeeld op haar resultaten en de effecten op de wereld om ons heen. De dienst begint om **10.00 uur**, vanaf 9.30 ontvangst met koffie. De werkgroep Kerk in Platteland organiseert deze viering, die geleid wordt door pastoraal werker Marga Klein Overmeen en predikant George Naber. Na de dienst is er gelegenheid om de boerderij van de familie Van den Berg te bezichtigen. **De werkgroep Kerk in Platteland nodigt u hiervoor van harte uit.** P.S. we zitten in een schuur, zorg voor warme kleding.

Pastoraal artikel

Een toevallige ontmoeting

Heel vaak ben ik trots op alles wat we in ons kikkerlandje weten te fixen, maar sommige dingen vervullen me ook met schaamte. Zoals de opvang van vluchtelingen. Vreselijk vind ik dat: mensen die buiten moeten slapen, omdat Nederland de boel niet op orde heeft.

Ik hoorde het volgende verhaal: een wat oudere vrouw wilde aan de gang in haar voortuin. Er zou een buis of een slang door haar tuin moeten voor de afwatering, veertig centimeter diep. De sleuf die gegraven moest worden, zou twaalf meter lang zijn; de lengte van de tuin.

Ze had het al een paar keer uitgesteld, maar op een zeer warme nazomerse avond trok ze toch de stoute (hand)schoenen aan, pakte een spade en begon aan dit zware karwei.

Na een kwartiertje moest ze echt even uitblazen. Ze keek even de straat in, en zag een man naderbij komen. Ze kende hem niet, maar de man zocht oogcontact. Hij keek heel vriendelijk, dat zag de vrouw wel. Toen hij nog dichterbij kwam, stak hij zijn beide handen uit naar de spade in haar hand. Zij reikte hem de spade aan en hij begon te graven.

De vrouw was eerst te verbouwereerd om ook maar iets tegen hem te zeggen, maar toen ze zich had hersteld en tegen hem begon te praten, zag ze wel dat hij haar niet verstond. Dan maar in het Engels, dacht ze. Helaas, ook de Engelse taal was hij niet machtig.

Om een lang verhaal kort te maken: uiteindelijk heeft de vreemde man met haar spade in zijn handen al het graafwerk gedaan. Vooral zwetend.

Om toch te kunnen communiceren met elkaar had hij zijn smartphone uit zijn zak gehaald. Zij kon nu gewoon haar zegje doen, en de telefoon vertaalde het in zijn taal. En andersom ook. Het bleek dat de man een Koerd was en hij was gevluht uit Turkije. Waarom?

Hij was actief in een Koerdische partij voor democratie en dat vond meneer Erdogan niet zo leuk .. en onze man moest vluchten.

Zijn vrouw en dochter waren achtergebleven. Hij miste hen vreselijk. Thuis had hij een hoveniersbedrijf gehad. Want hovenier was hij. In hart en nieren.

En nu was hij dan in Nederland en vanuit Ter Apel, waar geen plaats voor hem was, naar dit dorpje gekomen om daar een maand in de sporthal te bivakkeren. Om daarna weer naar een andere plek verkast te worden.

Uiteindelijk bedankte hij de vrouw, omdat hij even ‘ als vanouds met zijn handen mocht werken.’

Want dat deed hij het allerliefst: werken met zijn handen in de aarde.

Daarom was hij haar dankbaar.

Toen de klus geklaard was en zij samen, staande in haar voortuin wat hadden gedronken vervolgde hij zijn weg, waarschijnlijk terug naar de sporthal.

Een hele toevallige ontmoeting, die, in ieder geval bij de vrouw, het nodige had losgemaakt: de vluchteling had haar bedákt, omdat hij een half uur mocht graven in haar tuin.

Zij had hem vervolgens ook bedankt, omdat hij haar dit zware karwei uit handen had genomen.

Maar meer nog was ze dankbaar om deze toevallige ontmoeting, waar twee werelden elkaar ontmoetten in een kleine voortuin in zomaar een dorpje.

Toch mooi, vind u niet?

Marga klein Overmeen

Dank!

Lieve mensen,

Het eerste weekend van oktober was ik tien jaar werkzaam in het pastoraat.

Voor alle felicitaties die ik mocht ontvangen van u in de vorm van bloemen, kaartjes, handdrukken, telefoontjes, e-mails en whats-appjes, wil ik u langs deze weg hartelijk danken.

HARTverwarmend was het!

Marga klein Overmeen

Tot slot

Sport for all

Sport voor iedereen

Soms krijg je een ‘geschenk uit de hemel’. Dit overkwam mij begin juni. Volkomen onverwachts ontving ik vanuit het Vaticaan een uitnodiging voor een congres “Sport for all”. Volgens de uitnodigingsbrief zou ik in Nederland verantwoordelijk zijn voor de ‘sports ministry’ (pastorale zorg op het gebied van sport). Dat is misschien een beetje veel eer. Maar er zit wel een kern van waarheid in: naast mijn pastorale werk in onze Emmanuelparochie ben ik ook actief als geestelijk adviseur van de Nederlandse Katholieke Sportbond Voetbal (NKS Voetbal, zie www.nksvoetbal.nl). Deze sportieve klok had men kennelijk ook in het Vaticaan horen luiden, dus dit bracht mij naar dit **pastoraal congres over geloof en sport**.

De voorbereiding van deze reis was op zich al een avontuur. Het reisbureau, dat ik belde, gaf aan, dat het geen individuele boekingen meer verzorgt. Dus dit mocht ik zelf uitzoeken. Dit had ik nog nooit eerder gedaan. Maar toch: de boeking bij Ryan Air lukte; en via de organisatie van het congres in Rome kwam ik ook aan een hotelletje in een buitenwijk van die stad voor een schappelijke prijs. Waar ik nog wel tegenop zag, was het openbaar vervoer in Rome: in een drukke en grote stad in mijn eentje mijn weg vinden. Wat echter hielp, was informatie van een parochiane, die kort tevoren in Rome geweest was. Ze vertelde dat op het vliegveld in Rome alles heel overzichtelijk was, en ook dat een taxi in Rome zelf relatief voordelig was. Deze inlichtingen stelden me gerust.

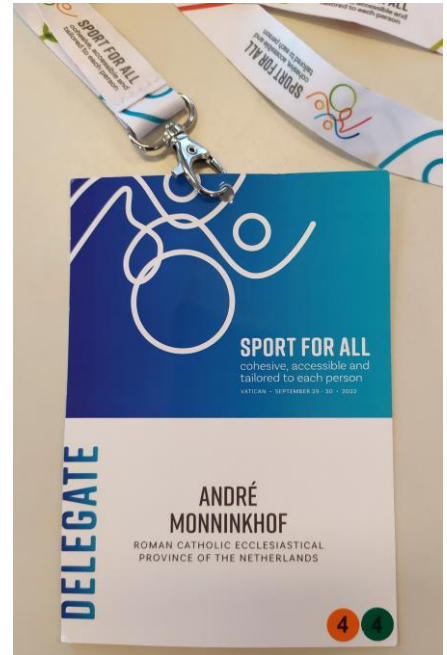
De reis naar Rome zelf op woensdag 28 september jl. verliep voorspoedig. Ik vloog vanaf Eindhoven; dit vliegveld is iets overzichtelijker dan Schiphol. Hoewel ik thuis vooraf met een duimstok de maten van mijn koffer had opgemeten, bleek deze net iets te groot te zijn voor de handbagage. Maar geen nood: tegen bijbetaling kon ik mijn koffer als ruimbagage inchecken en ging die alsnog mee. Gelukkig had ik genoeg tijd voor de lange wachtrij voor de veiligheidscontrole, zodat ik op tijd het vliegtuig in kon. Eenmaal in Rome aangekomen, ben ik vanaf het vliegveld Fiumicino met de trein naar station Termini, gelegen in het stadscentrum van Rome, gegaan, en vandaar met een taxi naar mijn hotel. Dit verliep allemaal soepel, dus: eerste deel van mijn missie geslaagd!

Ook de volgende ochtend had ik geluk: op de bushalte, vlak bij mijn hotel, trof ik een priester, die werkt in het Vaticaan. Met hem kon ik zo in de bus stappen, en zo kwam ik op tijd voor de poort van het Vaticaan, bij de Zwitserse garde, die daar de wacht houdt. Mijn naam stond op de lijst van congresdeelnemers, ik werd verwacht, dus zodoende kon ik naar binnen, naar de “Paulus VI congreszaal”, waar onze bijeenkomst zou plaatsvinden.

Samen met 180 andere deelnemers, afkomstig uit 40 landen, heb ik daar gedurende twee dagen (donderdag 29 en vrijdag 30 september) mogen luisteren naar tal van boeiende sprekers.

De speeches, die me het meeste zijn bijgebleven, zijn die van Thomas Bach, president van het Internationaal Olympisch Comité (IOC) en Mgr. Emmanuel Gobilliard, hulpbisschop van Lyon en namens de Franse bisschoppenconferentie, gedelegeerde voor de pastorale zorg voor de Olympische Spelen in Parijs in 2024. Van Thomas Bach leerde ik, dat sport geen religie is, maar dat we als kerk en sport wel gedeelde waarden hebben, waar we ons samen voor kunnen inzetten. Mgr. Gobilliard (een vlot spreker, hij kan het mooi brengen, met gevoel voor humor) vertelde ons onder meer, dat ook Jezus een 'sportman' is, want Hij wandelt over het water ... En zo had deze spreker ook nog andere grappige metaforen, meest ontleend aan het voetbalspel.

Naast deze inspirerende speeches (peptalk), was er in de pauzes volop gelegenheid tot netwerken. Zo had ik interessante gesprekken met vertegenwoordigers onder meer uit Duitsland, België, Brazilië, Senegal en Australië. We waren het erover eens, dat ook vanuit gelovig oogpunt sport tal van mogelijkheden biedt om recht te doen aan de waardigheid van mensen, voor wie deelname aan sport niet vanzelfsprekend is. U mag hierbij denken aan sport voor mensen, die moeten leven met een fysieke of mentale beperking; maar ook aan sport voor gedetineerden in gevangenissen; en sport voor vluchtelingen en asielzoekers. Juist voor hen kan – bijvoorbeeld - een potje voetbal (samen met of tegen een team van spelers uit de plaats waar zij verblijven) een manier zijn om zich welkom te mogen voelen en voor even de ellende in hun eigen land te kunnen vergeten. Bij dit laatste aspect hebben we tijdens dit congres ook stil gestaan: de verschrikkelijke situatie van hen, die het slachtoffer zijn oorlog en zinloos geweld, zoals nu in Oekraïne.

Hoogtepunt was ook de komst van onze paus Franciscus, vrijdagmiddag 30 september. Zoals bekend heeft hij moeite met lopen; maar toch bewoog hij zich – met wandelstok - kras en vastbesloten naar zijn zetel. Hij hield een korte toespraak. En hierna had hij tijd voor alle deelnemers! We mochten hem allemaal kort persoonlijk groeten, 180 personen in getal! Petje af voor deze 'sportieve' prestatie van onze paus. Geweldig!

Na nog een lekkere pizza in een Romeins restaurant vlak bij mijn hotel op vrijdagavond, ben ik zaterdag 1 oktober goed gemutst vanuit Rome teruggekeerd naar ons land. Ook een storing in het bagagesysteem op vliegveld Eindhoven, waardoor we na landing, anderhalf uur in het vliegtuig moesten wachten, mag de pret niet drukken. In mijn rugzak zit genoeg inspiratie, om de komende tijd, ook op het gebied van geloof en sport, mee aan de gang te gaan.

Dankbaar kijk ik terug op dit mooie congres, de prachtige culturele avond, die ons werd aangeboden (rondleiding met uitleg in de Sixtijnse kapel en aansluitend een goed verzorgd diner), alle 'reddende engelen', die me in Rome, op de beide vliegvelden en ook tijdens de voorbereiding, door deze reis hebben heen geloodst, en op allen, die tekenden voor de organisatie van dit pastorale congres.

Het 'geschenk uit de hemel', dat ik door de uitnodiging voor dit congres heb mogen ontvangen, hoop ik in de loop van de komende tijd in ons land, samen met anderen, te mogen gaan uitpakken, onder het motto: "Sport for all".

Met pastorale en sportieve groet,
Pastoor André Monninkhof

Meer info over dit congres: www.laityfamilylife.va/content/laityfamilylife.en.html